

Powszechny
dziennik praw państwa i rządu
dla
cesarstwa austriackiego.

Cześć XXXVII.

Wydana i rozesłana dnia 21. Maja 1851.

Allgemeines

Reichs-Gesetz- und Regierungsblatt

für das

Kaiserthum Oesterreich.

XXXVII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 21. Mai 1851.

Część XXXVII.

Wydana i rozesłana dnia 21. Maja 1851.

119.

Cesarskie rozporządzenie z dnia 28. Marca 1851,

mocą którego rozciąga się na miasto Wysehrad działalność regulaminu wyprowadzania się, z dnia 9. Marca 1805, pod N. 719, w zbiorze ustaw sądowych zawartego, dla głównego miasta Pragi wydanego.

„Zezwalam, ażeby działalność wydanego dla głównego miasta Pragi regulaminu wyprowadzania się, z dnia 9-go Marca 1805, Nro. 719. zbioru ustaw sądowych, rozciągniętą została na miasto Wysehrad, leżące w okręgu sądu powiatowego miasta nowego Pragi, i upoważniam Mego ministra sprawiedliwości, do wydania rozporządzenia odpowiedniego.“

Franciszek Józef m. p.

Krauss m. p.

W s k u t e k t e g o

rozporządzeniem ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. Kwietnia 1851,

przepisano dla miasta Wysehrad następujący regulamin najmu, na podstawie wydanego dla miasta głównego Pragi regulaminu wyprowadzania się, z d. 9. Marca 1805. Nro 719, w zbiorze ustaw sądowych zawartego. *)

Chcąc miastu Wysehrad podać ogólne prawidło, do którego stósować się należy, przy wypowiedzeniu i wypróżnieniu pomieszczeń, izb, sklepów, piwnic, stajen i t. p., rozporządza się co następuje:

§. 1. Wewnątrz miasta Wysehrad, miejsce ma kwartalne wypowiedzenie zawsze najdalej w dni 14. (jeżeli w kontrakcie najmu nie ustanowiono terminu krótszego lub dłuższego, a to:

- a) w kwartale od Gromnic aż do Ś. Jerzego, w 14 dni po Gromnicach, to jest aż do 15. Lutego;
- b) w kwartale od Św. Jerzego aż do Św. Jakuba, w 14 dni po Św. Jerzym, to jest aż do 7. Maja;

*) Rozrządzeniem ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3 Kwietnia 1851. L. 3832, zostało powyższe rozporządzenie z tem poleceniem czeskiemu wyższemu sądowi krajowemu udzielone, ażeby przez dziennik praw kraju i rządu dla kraju koronnego czeskiego z tym dodatkiem było obwieszczone, iż takowe z dniem zamieszczenia onegoż w namienionym dzienniku praw kraju w życie wejdzie. — Zamieszczenie to nastąpiło w wydanej na dniu 30. Kwietnia 1851, części XIII. pod Nrem 88. czeskiego dziennika praw kraju.

XXXVII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 21. Mai 1851.

119.

Kaiserliche Verordnung vom 28. März 1851,

wodurch die **Wirksamkeit** der für die **Hauptstadt Prag** erlassenen **Ausziehordnung vom 9. März 1805, Nr. 719** der **Justizgesetzsammlung**, auf die **Stadt Wysshrad** **ausgedehnt** wird.

„Ich genehmige, dass die **Wirksamkeit** der für die **Hauptstadt Prag** erlassenen **Ausziehordnung vom 9. März 1805, Nr. 719** der **Justizgesetzsammlung**, auf die im **Sprengel** des **Bezirksgerichtes** der **Neustadt von Prag** liegende **Stadt Wysshrad** **ausgedehnt** werde, und **ermächte** **Meinen Justizminister**, die **entsprechende Verordnung** zu **erlassen**.“

Franz Joseph m. p.

Krauss m. p.

Hiernach wurde durch

Verordnung des Justizministeriums vom 3. April 1851,

folgende **Miethordnung** für die **Stadt Wysshrad** auf Grundlage der für die **Hauptstadt Prag** erlassenen **Ausziehordnung vom 9. März 1805, Nr. 719**, der **Justizgesetzsammlung** **vorgeschrieben** *).

Um der **Stadt Wysshrad** einen **allgemeinen Masstab** an die **Hand** zu **geben**, nach welchem sich bei **Aufkündigung** und **Räumung** der **Wohnungen**, **Zimmer**, **Gewölbe**, **Keller**, **Ställe** und dergleichen zu **benehmen** ist, wird **Folgendes** **verordnet**:

§. 1. Innerhalb der **Stadt Wysshrad** soll die **vierteljährige Aufkündigung** (wenn nicht durch einen **Bestandcontract** ein **kürzerer** oder **längerer Termin** bedungen worden ist) **jedesmal längstens binnen 14 Tagen** **geschehen**, **nämlich**:

- a) jene von **Lichtmess** bis **Georgi**, **binnen 14 Tagen** nach **Lichtmess**, das ist, bis **15. Februar**;
- b) jene von **Georgi** bis **Jacobi**, **binnen 14 Tagen** nach **Georgi**, das ist, bis **7. Mai**;

*) Durch **Erlass** des **Justizministeriums** vom **3. April 1851**, **Zahl 3832**, wurde die **obige Verordnung** dem **böhmischen Oberlandesgerichte** mit dem **Auftrage** mitgetheilt, die **Kundmachung** derselben durch das **Landesgesetz- und Regierungsblatt** für das **Kronland Böhmen** mit dem **Beisatze** zu **veranlassen**, dass **dieselbe** vom **Tage** der **Einschaltung** in **diesem Landesgesetzblatte** in **Anwendung** zu **kommen** habe. — Diese **Einschaltung** erfolgte auch in das am **30. April 1851** ausgegebene **XIII. Stück, Nr. 88** des **böhmischen Landesgesetzblattes**.

- c) w kwartale od Św. Jakuba aż do Św. Gallego, w dni 14 po Św. Jakubie, to jest aż do 7. Sierpnia; i nareszcie
- d) w kwartale od Św. Gallego aż do Gromnic, w dni 14 po Św. Gallim, to jest aż 29. Paździer., a przeto wypowiedzenia, które nie w wyznaczonym terminie, lecz może dopiero 16. Lutego, 8. Maja, 8. Sierpnia i 30. Paździer. nastąpiły, nie będą już więcej przyjmowane, ani za ważne uznane.

Po nastąpieniem w ten sposób wypowiedzeniu i po upływie dni Gromnic, S. Jerzego, Ś. Jakuba i Ś. Gallego, powinien wyprowadzający się najemca (bez żadnej różnicy co do godności, którą piastuje) w następujących pierwszych ośmiu dniach rozpocząć wyprzątuwanie jednej części pomieszkania, a stronie wprowadzającej się, wydzielić miejsce dosć przyzwoite, dla pomieszczenia niektórych efektów, po zupełnym upływie zaś dni 14, pomieszkanie całkiem wypróżnić i oddać.

Gdyby zaś w ośm dni po Gromnicach, to jest, dnia 10. Lutego, w ośm dni po Św. Jerzym, to jest dnia 2. Maja, w ośm dni po Św. Jakubie, to jest 2. Sierpnia, a nareszcie w dnim ośm po S. Gallim, to jest 24. Października, strona wyprowadzająca się, nowo-wprowadzającej się nie wyznaczyła dostatecznego placu dla pomieszczenia jej efektów, jeszcze na tym samym dniu na żądanie udzieli się pomoc sądowa, z przybraniem straży, do wypróżnienia przyzwoitego placu, co też i w tym przypadku nastąpić ma, gdy po upłynionych czternastu dniach, to jest po Gromnicach 15. Lutego, po Św. Jerzym dnia 7. Maja, po Ś. Jakubie dnia 7. Sierpnia i po Ś. Gallim dnia 29. Paździer. pomieszkania nie wypróżniono zupełnie.

§. 2. W sporach, wyprowadzenia się dotyczących, właściwym jest, bez względu na wartość przedmiotu spornego i bez względu na własność posiadacza domu lub najemcy, w pierwszej instancyi c. k. sąd powiatowy, w którego okręgu leży przedmiot kontraktu, bez względu na księgę publiczną, lub też sądowi powiatowemu, wedle zwyczajnego zamieszkania oskarżonego właściwemu (§§. 23, 50, patentu z dnia 18. Czerwca 1850. L. 237).

§. 3. Aby jednak był sąd względem tego zapewnionym, że wypowiedzenie rzeczywiście nastąpiło, przeto każde wypowiedzenie, czy to wynajemca wypowiedział najemcy, czy też ten onemu, albo poświadczeniem na piśmie ze strony, której wypowiedziano, albo też poświadczeniem sądowego wypowiedzenia, ustanowionem być powinno, a to o tyle pewniej, o ile że w przeciwnym razie, choćby inne wypowiedzenie, czy to przez świadków czy innym sposobem wykazanem być mogło, za nieważne uznanem a więc odrzuconem zostanie.

§. 4. Jeżeli prawomocnie wprzód udowodniono, że w sposób wyż rzeczony wypowiedzenie nastąpiło, natedy rozporządza się dalej, iż strona, której wypowiedziano, w tym przypadku, gdyby sądziła się być w prawie swem, i przeto wypowiedzeniu się sprzeciwiała, zarzuty swe przeciw temu dnia czwartego (rozumie się to z wyłączeniem dnia wypowiedzenia), a tem pewniej wytoczyć ma, o ile że w przeciwnym razie z takimi zarzutami słuchaną już nie będzie, lecz wypowiedzenie bez dalszych warunków utrzymanem zostanie.

- c) jene von *Jacobi bis Galli*, binnen 14 Tagen nach *Jacobi*, das ist, bis 7. August; und endlich
- d) jene von *Galli bis Lichtmess*, binnen 14 Tagen nach *Galli*, das ist, bis 29. October, und daher sollen die Aufkündigungen, welche nicht binnen dieser festgesetzten Zeitfrist, sondern etwa erst den 16. Februar, 8. Mai, 8. August und 30. October geschehen, nicht mehr angenommen, sondern für ganz ungiltig gehalten werden.

Nach solchergestalt geschehener Aufkündigung und nach verstrichenen *Lichtmess-, Georgi-, Jacobi- und Gallitagen* hat der aussiehende *Bestandmann* (er möge mit was immer für einem Charakter bekleidet seyn), binnen der nächsten acht Tage mit Räumung eines Theiles seiner Wohnung den Anfang zu machen, und der einziehenden Partei zur Unterbringung einiger ihrer *Effecten* einen hinlänglich schicksamen Platz einzuräumen, dann soll nach ganz verflossenen vierzehn Tagen die Wohnung vollständig geleert und übergeben werden.

So ferne aber binnen acht Tagen nach *Lichtmess*, das ist, den 10. Februar, binnen acht Tagen nach *Georgi*, das ist, den 2. Mai, binnen acht Tagen nach *Jacobi*, das ist, den 2. August, und endlich binnen acht Tagen nach *Galli*, das ist, den 24. October der neu einziehenden Partei zur Unterbringung ihrer *Effecten* kein hinlänglicher Platz von der aussiehenden Partei geräumt wäre, so wird noch an demselben Tage auf Anlangen der richterliche *Beistand* mit Zuziehung der Wache zur Räumung eines schicksamen Platzes ertheilt werden, welches auch in jenem Falle zu verstehen ist, wenn nach den ganz verflossenen 14 Tagen, nämlich zu *Lichtmess* am 15. Februar, zu *Georgi* am 7. Mai, zu *Jacobi* am 7. August und zu *Galli* am 29. October die Wohnung nicht vollständig geräumt wäre.

§. 2. In *Aussiebstreitigkeiten* steht ohne Rücksicht auf den Werth des Streitgegenstandes und ohne Rücksicht auf die Eigenschaft des Hausbesitzers und des Miethers, die Gerichtsbarkeit in erster Instanz dem k. k. Bezirksgerichte, in dessen Sprengel der Gegenstand des Vertrages, ohne Rücksicht auf das öffentliche Buch, liegt, oder jenem Bezirksgerichte zu, welches nach dem ordentlichen Wohnsitze des Geklagten zuständig ist. (§§. 23, 50, Patent vom 18. Juni 1850, Zahl 237.)

§. 3. Damit man aber bei Gericht darüber, dass die Aufkündigung wirklich geschehen sei, versichert seyn möge, so soll eine jede Aufkündigung, es möge der Bestandverlasser seinem Bestandnehmer, oder dieser jenem aufgekündigt haben, entweder durch eine schriftlich ausgestellte Bescheinigung desjenigen, dem aufgekündigt worden ist, oder durch einen Schein über die geschehene gerichtliche Aufkündigung, also gewiss dargethan werden, als im widrigen eine andere Aufkündigung, wenn sie gleich durch Zeugen, oder im anderen Wege bewiesen werden sollte, nicht für giltig angesehen, sondern verworfen werden soll.

§. 4. Wenn nun die Aufkündigung vorerwähntermassen rechtsbeständig dargethan worden, so wird hiermit weiters verordnet, dass im Falle jene Partei, welcher aufgekündigt worden ist, ein Recht zu haben vermeinte, sich der ihr geschehenen Aufkündigung zu widersetzen, dieselbe ihre Einwendung dagegen am vierten Tage (welches mit Ausschliessung des Tages, an dem die Aufkündigung geschehen, zu verstehen ist), um so gewisser beibringen soll, als widrigens eine solche Einwendung nicht mehr gehört, sondern der Aufkündigung ohne weiters Statt gegeben werden soll.

§. 5. Gdy zaś takowe zarzuty w oznaczonym czterodziennym przeciągu zostały wniesionemi, nately ma być wyznaczony termin z tym dodatkiem, iż obie strony o tyle pewnie stawać będą winny, o ile że inaczej z urzędu, co prawem się być ukaże, orzeczonem będzie, o czem wyrok w tej mierze wydany, tego samego jeszcze dnia ze strony sądu obudwom interesentom będzie doręczony.

§. 6. Gdyby zaś ta lub owa strona, wydanym wyrokiem mniemała się być uciążoną, nie ma w tej mierze miejsca apelacya, atoliż dozwołonym zostaje rekurs do c. k. sądu krajowego, czemu nawet zachodzące ferye na przeszkodzie stać nie będą, i który wniesiony być ma najdalej w pierwszych 6-ciu dniach od chwili doręczenia wyroku (nie wliczając tu ani dzień doręczenia wyroku, ani też dzień założonej opozycyi). Zażalenie (rekurs) ma być w jak najkrótszy sposób założone, z opuszczeniem wszystkich do głównego sporu nie odnoszących się zarzutów, nie powtarzając tego, co już znajduje się w rozprawach pierwszej instancyi, przetoż będzie pismo zażalenia podane sędziemu pierwszej instancyi do niezwłocznego zakonkomitowania aktów rozprawy, wraz z motywami wyroku do sądu krajowego.

§. 7. Ażeby przepisanych tu terminów ściśle przestrzegano, rozporządza się, ażeby tak opozycye, przeciw rastąpionemu wypowiedzeniu założone, jako też i pisma zażalenia, do sądu krajowego wystosowane, oznaczono wewnątrz słowami: „w przedmiocie wyprowadzenia się“, tudzież ażeby wyznaczone ku temu dni i czas, za ciągle bieżące uważano, tak dalece, iż gdyby dzień do podania zażalenia przeciw wypowiedzeniu wyznaczony, na ferye przypadł (wyjąwszy jedynie dni niedzielne i nakazane dni świąteczne), strony, pomimo to takowe podania tempewniej do władzy wniesć winny, o ile, że w przeciwnym razie podanie bez wyjątku za nieważne mieć się będzie.

Jeżeli sąd krajowy nie potwierdził wyroku pierwszej instancyi, nately służy stronie, mieniającej się być uciążoną wyrokiem sądu krajowego, zamiast rewizyi, dalszy rekurs do c. k. wyższego sądu krajowego, przyczem, co się tycze terminów i dalszego postępowania, zupełnie tak się zachować winno, jak niniejszem dla rekursu do sądu krajowego przepisano.

§. 8. Wszelkie przepisy, niniejszem wyrażone, zastosowanie mają nietylko co do wypowiedzeń pomieszkań i izb, lecz też względem przepisanego czasu i sposobu wypowiedzenia, tudzież względem postępowania w razie rozpoczętego sporu i względem terminów przytem zachować się mających, także i co do piwnic, stajen i tym podobnych, w najem wypuścić się dających.

K. Krauss m. p.

§. 5. Wenn aber eine solche Einwendung binnen den bestimmten 4 Tagen vorgeschriebenem müssigen eingereicht worden ist, so soll hierauf eine Tagsatzung mit dem Anhange bestimmt werden, dass sich beide Theile dabei um so gewisser einfinden sollen, als sonst von Amtswegen erkannt werden würde, was Rechtens ist, wo alsdann das diessfalls ergangene Urtheil noch am nämlichen Tage den beiderseitigen Parteien vom Gerichte zugestellt werden soll.

§. 6. Falls aber ein oder der andere Theil durch ein solches ergangenes Erkenntniss beschwert zu seyn vermeinte, soll keine Appellation hierüber gestattet seyn, jedoch demselben den Recurs an das k. k. Landesgericht, und zwar ungehindert der etwa einlaufenden Ferien, längstens binnen den nächsten 6 Tagen von der Zeit des zugestellten Urtheiles (worunter jedoch der Tag der Zustellung des Urtheiles und der beigebrachten Beschwerde nicht gerechnet werden soll) zu nehmen, und seine Beschwerde, mit Auslassung aller zur Hauptsache nicht dienlichen Einwürfe, ohne Wiederholung dessen, was schon bei den Nothdurftsverhandlungen in erster Instanz vorgekommen, nach möglichster Kürze beizubringen, sohin seine Beschwerdeschrift dem Richter erster Instanz, zur ungesäumten Einbegleitung der verhandelten Acten und der Beweggründe seines Urtheiles an das Landesgericht einzureichen, bevorstehen.

§. 7. Damit die gedachten vorgeschriebenen Termine genau beobachtet werden, wird verordnet, dass sowohl die in erster Instanz wider die geschehene Aufkündigung einzureichenden Einwendungen, als auch die an das Landesgericht zu verfassenden Beschwerdeschriften, mit den Worten „in Auszielsachen“ von Aussen bezeichnet und die dazu bestimmten Tage und Zeit für beständig fortlaufend gehalten und verstanden werden sollen, dergestalt, dass im Falle der zur Einreichung der Beschwerde wider die geschehene Aufkündigung vorgeschriebene Tag in die Ferien fele (nur allein die Sonn- und gebotenen Feiertage ausgenommen) die Parteien dergleichen Anbringen dennoch zur weiteren Vorkehrung an die Behörde um so gewisser zu überreichen haben werden, als im widrigen ein solches Anbringen ohne alle Ausnahme für ungiltig gehalten werden soll.

Wenn von dem Landesgerichte das Urtheil der ersten Instanz nicht bestätigt worden, so steht dem sich durch das Urtheil des Landesgerichtes beschwert achtenden Theile, anstatt der Revision, der weitere Recurs an das k. k. Oberlandesgericht bevor, wobei sich rücksichtlich der Fristen und des sonstigen Verfahrens, durchgehends in jener Art zu benehmen ist, wie bei dem Recurse an das Landesgericht hier oben vorgeschrieben ist.

§. 8. Alle hier erwähnten Verordnungen sind nicht allein auf die Aufkündigung der Wohnungen und Zimmer, sondern auch in Hinsicht auf die vorgeschriebene Zeit und Art der Aufkündigung, dann des bei entstehendem Streite vorgeschriebenen Verfahrens und der hiebei zu beobachtenden Fristen auf die Keller, Ställe und was immer dergleichen in Bestand verlassen werden kann, zu verstehen.

Krauss m. p.

Okólnik ministerstwa wojny z dnia 1. Maja 1851,

wskazujący postępowanie sądów wojskowych w pertraktacjach mas spadkowych, w sprawach opiekuńczych i kuratelskich.

Z powodu ogłoszenia Najwyższym patentem z dnia 28. Czerwca 1850 (dz. praw Nr. 255) ustawy o postępowaniu w pertraktacjach mas spadkowych, tudzież w sprawach opiekuńczych i kuratelskich, rozporządza ministerjum wojny niniejszem, iż równie sądy wojskowe, począwszy od dnia obwieszczenia niniejszego rozporządzenia, postępować winny we wszystkich sprawach tego rodzaju, przed nimi czy to już wytoczonych, czyli też wytoczyć się mających, według przepisów wyżej wspomnianej ustawy, zgodnie z postanowieniami niżej następującymi, i o tyle, o ile przeprowadzenie pojedynczych rozporządzeń, do ich kompetencji należy.

I. Jak sądom cywilnym wedle §. 5, tak też i sądom wojskowym zostawione jest ocenienie sposobu, w jaki ma być spisany akt śmierci, czyli to delegując do tej czynności urzędnika sądu wojskowego, czy też przeznaczając do tego najbliższy sąd wojskowy lub cywilny, komendę kompanii, szwadronu, lub stacyi, z przybraniem według możliwości urzędnika sądu cywilnego, lub polecając tę czynność notaryuszowi powiatu lub przełożonemu gminy miejscowej.

W Pograniczu wojskowym, należy komendzie kompanii udzielić upoważnienia do spisania aktu śmierci, wydarzającej się w jej okręgu.

II. Sądy wojskowe winny przestrzegać przepisu §. 20, przy wypadkach śmierci osób lub urzędników wojskowych, ich sądownictwu podlegających.

Zostaje w swej mocy reskrypt nadwornej Rady wojennej z 18. Stycznia 1807 r. H. 33. nakazujący, ażeby wszelkie rysowane od ręki plany i rysy główne fortec lub warowni tak krajowych jak zagranicznych, wszelkie od ręki rysowane okolice, plany bitew, wszelkie uwagi piśmienne, wypisy, zarysy i projekta, odnoszące się do służby wojskowej, odesłane zostały do ministerstwa wojny, w celu oznaczenia, co z tego spadkobiercom wydanem być może.

III. Sądy wojskowe winny przestrzegać §. 30, z tym dodatkiem, iż w razie, gdyby się znalazły fundacye wojskowe, relacye tamże wspomniane czynić należy, jak dotąd do komend krajowo-wojskowych.

IV. Oprócz rozporządzeń §. 34, sądy wojskowe winny zachowywać także przepisy dotąd obowiązujące co do żądania świadectw od buhalteryi przy ministerjum wojny i urzędu taksowego.

V. Przepisane w §. 37. zwrócenie orderów, znaków honorowych i t. p., udzielonych wojskowemu, sądy wojskowe skutecznie winny relacyę do ministerstwa wojny; temuż także donieść należy o śmierci tajnych radców i przesłać klucze szambelanów i podstolów.

VI. Zgodnie z obowiązaniem, włożonem §-m 40. na sądy cywilne, winny są także postępować sądy wojskowe, jeżeli w Pograniczu wojskowym lub przy ruchomym oddziale armii, w polu stojącej, zejda osoby ze świata, których dotyczące postępowanie spadkowe należy do władzy cywilnej.

**Circular-Verordnung des Kriegsministeriums vom 1. Mai 1851,
über das Verfahren der Militärgerichte bei Verlassenschafts-Abhandlungen, Vormund-
schafts- und Curatels-Angelegenheiten.**

Aus Anlass des mit dem Allerhöchsten Patente vom 28. Juni 1850 (Reichsgesetzblatt Nr. 255) kundgemachten Gesetzes über das Verfahren bei Verlassenschafts-Abhandlungen, dann in Vormundschafts- und Curatels-Angelegenheiten, findet das Kriegsministerium zu verordnen, dass auch die Militärgerichte vom Tuge der Kundmachung dieser Verordnung in allen bei denselben bereits anhängigen und noch anhängig werdenden derlei Verhandlungen nach den Vorschriften des vorbenannten Gesetzes, in soweit die Ausführung der einzelnen Anordnungen in ihre Competenz fällt, und nach den hier nachfolgenden Bestimmungen zu verfahren haben :

I. Die im §. 5 dem richterlichen Ermessen überlassene Beurtheilung der Art und Weise der Todfallsaufnahme steht auch den Militärgerichten dergestalt zu, dass sie nach Massgabe der Umstände zur Todfallsaufnahme eine Militärgerichtsperson abordnen, oder solche dem nächsten Militär- oder Civilgerichte, Compagnie-, Escadrons- oder Stations-Commando, nach Thunlichkeit mit Zuziehung einer Civilgerichtsperson oder dem Notar des Bezirkes oder dem Gemeindevorstande des Sterbortes übertragen können.

In der Militärgränze ist den Compagnie-Commanden die Ermächtigung zur Aufnahme der in ihrem Bezirke sich ereignenden Todesfälle zu ertheilen.

II. Die Vorschrift des §. 20 ist auch von den Militärgerichten bei Sterbfällen der ihrer Gerichtsbarkeit unterstehenden Militärpersonen oder Militärbeamten zu beobachten.

Das hofkriegsräthliche Rescript vom 18. Jänner 1807, H. 33, wornach auch alle mit der Hand gezeichneten Pläne oder Grundrisse von in- oder ausländischen Festungen oder festen Plätzen, alle mit der Hand aufgenommenen Gegenden, Pläne von Bataillen, alle schriftlichen Bemerkungen, Handauszüge, Entwürfe und Projecte, welche den Militärdienst betreffen, dem Kriegsministerium zur Beurtheilung, was hievon den Erben zu erfolgen sei, einzusenden kommen, bleibt noch ferner in Kraft.

III. Der §. 30 wird den Militärgerichten zur Beobachtung mit dem Beifügen vorgeschrieben, dass sie im Falle vorkommender Militärstiftungen die hier erwähnten Anzeigen, so wie bisher an die Landes-Militär-Commanden zu erstatten haben.

IV. Nebst den Anordnungen des §. 34 haben die Militärgerichte, auch jene Vorschriften fortan zu beobachten, welche wegen Einholung der Zeugnisse der Kriegsministerial-Buchhaltung und des Taxamtes bisher in Kraft bestehen.

V. Die im §. 37 vorgeschriebene Rückstellung der einer Militärperson verliehenen Orden, Ehrenzeichen u. s. w. ist von Militärgerichten durch Bericht an das Kriegsministerium zu bewirken, auch sind dem letzteren die Todesfälle von geheimen Räthen anzuzeigen und die Schlüssel der Kammerherren und Truchsesse einzusenden.

VI. In Uebereinstimmung mit der im §. 40 den Civilgerichten auferlegten Verpflichtung haben sich auch die Militärgerichte zu benehmen, wenn in den Militärgränzen oder bei einer mobilen Abtheilung des Kriegsheeres im Felde Personen, deren Verlassenschaftsabhandlung der Civilbehörde zusteht, mit Tod abgehen.

VII. W przypadku śmierci cudzoziemca, zostającego w służbie wojskowej austriackiej, sąd wojskowy poprzestać powinien na pertraktacyi, co do jego pozostałego majątku ruchomego, jaki z sobą ma, lub jaki się w którymkolwiek c. k. kraju koronnym znajduje; jeżeli zaś w Pograniczu wojskowym, poddany turecki lub inny cudzoziemiec zejdzie ze świata, należy postąpić według przepisów w §. 41. wspomnianych.

VIII. Jeżeli na mocy §. 54. przy spadkach mniejszej wartości, można inwentarz wciągnąć wraz do aktu śmierci, w ówczas przepis owego §^{tu}, należy rozciągnąć także na osobę, która do spisania aktu zamiast wojskowego urzędnika sądowego, delegowaną została. (Ustęp I.)

IX. Jeżeli instancya pertraktująca stosownie do §. 61, nie może ani sama, ani przez urzędnika swego skutecznie sprzedaż licytacyjnej przedmiotów jej sądownictwu podlegających, winna zaważać o to najbliższy sąd wojskowy lub cywilny; równie też może być polecona czynność ta notaryuszowi, osiadłemu w miejscu lub w okręgu, gdzie licytacya odbyć się ma, w Pograniczu zaś wojskowym, komendzie kompanii.

X. W protokół licytacyi, mający się prowadzić według §. 67, sądy wojskowe winny wpisać nazwisko nabywcy.

XI. §^{tu} 68. winny także przestrzegać sądy wojskowe. Jeżeli urzędnicy sądów wojskowych czynią inwentarze lub licytacye, mogą w siedzibie urzędu donagać się należytości oznaczonych w §. 25. normy taks wojskowych, z dnia 6. Grudnia 1810, zewnętrznie siedziby urzędu zaś, odpowiednich charakterowi dyet i kosztów podróży.

XII. Co do rozpisania edyktów, w celu zwołania wierzycieli masy spadkowej, sądy wojskowe winny postępować według I go ustępu §. 69; z urzędu zaś rozpisać winny edykta z wyznaczeniem 6-ciomiesięcznego terminu do zgłoszenia się wierzycieli we wszystkich przypadkach, kiedy oficer, urzędnik wojskowy, lub inna osoba z charakterem oficerskim, albo tacy sztabowi, lub prymaplaniści ze świata zejną, którzy w czasowem od swego korpusu odłączeniu służbowem zostają.

XIII. Przy spadkach mniejszej wartości, winny sądy wojskowe z urzędu wypełniać obowiązki włożone §-em 78. na kuratora.

XIV. Spadki bezdziedziczne, przypadające według §. 79. na rzecz państwa, odwiezione być mają, jak dotąd, do funduszu inwalidów, jeżeli umierający należy pod sądownictwo wojskowe; w Pograniczu zaś wojskowym, do funduszu prowentów wojskowych pogranicznych, — o czem w edykcie, zwołującym spadkobierców, wzmiankę uczynić należy.

XV. W przypadkach, w których edykta z urzędu rozpisane być winny, należy takowe, według przepisu §. 80, zamieścić po trzykroć w gazecie wiedeńskiej, a według okoliczności także i w dzienniku urzędowym dotyczącego kraju koronnego, lub w innych dziennikach krajowych i zagranicznych.

XVI. Jeżeli spadkobierca, należący do wojskowości, według stanu lub powołania swego, nie jest zdolny obrachować należytości spadkowe lub część obowiązkową stosownie do przepisu §. 92, sędzia wojskowy winien wykazy takowe sam sporządzić z urzędu, i spadkobiercy doręczyć, ten zaś albo na terminie, na ten cel przeznaczonym, albo w piśmie podaniu względem nich, deklarować się winien.

VII. Bei dem Todesfalle eines im österreichischen Militärdienste stehenden Ausländers hat sich das Militärgericht auf die Abhandlung seines mit sich geführten oder in einem k. k. Kronlande befindlichen Mobilar-Nachlasses zu beschränken, und wenn in den Militärgränzen ein türkischer Unterthan oder sonstiger Ausländer mit Tod abgeht, ist sich nach den im §. 41 bezeichneten Vorschriften zu benehmen.

VIII. Wenn es nach §. 54 bei minder bedeutenden Verlassenschaften zulässig ist, die Inventur gleich der Todesfallsaufnahme einzuschalten, so ist das in diesem Paragraphen vorgeschriebene auch von den statt einer Militärgerichtsperson zur Aufnahme Delegirten (Absatz I.) zu beobachten.

IX. Wenn die Abhandlungs-Instanz nach §. 61 die Feilbietung der ihrer Gerichtsbarkeit unterliegenden Gegenstände nicht selbst oder durch einen ihrer Beamten bewirken kann hat sie sich deshalb an das nächste Militär- oder Civilgericht zu wenden, auch kann dazu der im Orte oder Bezirke der Feilbietung ansässige Notar, und in der Militärgränze das Compagnie-Commando beauftragt werden.

X. In das nach §. 67 zu führende Feilbietungsprotokoll haben die Militärgerichte auch den Namen des Erstehers aufzunehmen.

XI. Der §. 68 ist auch von den Militärgerichten zu beobachten. Wenn Militärgerichtspersonen Inventuren oder Feilbietungen vornehmen, so haben sie im Amtssitze die im §. 25 der Militärtaxnorm vom 6. December 1810 festgesetzten Gebühren, ausser dem Amtsorte die charaktermässigen Diäten und Reisekosten anzusprechen.

XII. Hinsichtlich der Ausfertigung der Edicte zur Einberufung der Verlassenschafts-Gläubiger haben sich die Militärgerichte nach dem ersten Absatze des §. 69 zu benehmen; von Amtswegen jedoch die Edictausfertigung mit Anberaumung einer sechsmonatlichen Frist zur Anmeldung der Gläubiger nach allen Sterbfällen von Officieren, Militärbeamten oder sonstigen Parteien mit Officierscharakter, dann solchen Stabsparteien oder Primaplanisten zu bewirken, die in einer von ihrem Truppenkörper zeitlich sich trennenden Commandirung mit Tod abgehen.

XIII. Bei Verlassenschaften, welche von keinem grossen Belange sind, haben die Militärgerichte die im §. 78 dem Curator zugewiesenen Pflichten von Amtswegen zu erfüllen.

XIV. Die nach §. 79 vom Staate einzuziehenden erblosen Verlassenschaften sind, wie bisher, wenn der Erblasser der Militär-Gerichtsbarkeit unterstand, zum Invalidenfonde, und in der Militärgränze zum Gränzproventenfonde abzuführen und dessen im Einberufungsdicto zu erwähnen.

XV. Wenn nach Absatz XII die Ausfertigung des Edictes von Amtswegen zu geschehen hat, so ist dasselbe jedenfalls auf die im §. 80 bezeichnete Art dreimal der Wiener Zeitung, nach Umständen auch in das Amtsblatt des betreffenden Kronlandes oder auch in andere in- und ausländische Zeitungsblätter einzuschalten.

XVI. Ist der dem Militärstande angehörige Erbe nach seinem Stande oder Gewerbe nicht befähigt, sich mit Berechnung der Verlassenschaftsgebühren oder des Pflichttheiles, wie es der §. 92 vorschreibt, zu befassen, so hat der Militärrichter diese Ausweise selbst von Amtswegen zu entwerfen, und dem Erben zuzustellen, um sich bei der anberaumt werdenden Tagsetzung oder in einer schriftlichen Eingabe darüber zu erklären.

XVII. Czynności urzędowe, na mocy §. 95, służące notaryuszom, jako komisarzom sądowym, przekazane być mogą w Pograniezu wojskowym komendom kompanij. i wykonane pod ich przewodnictwem przez sesję kompanii.

XVIII. Sądy wojskowe winny postępować podług przepisów, zawartych w §§-ch 96. i 103, z tą różnicą, iż takowe z reguły są obowiązane, sporządzać z urzędu wykazy działów dziedzicznych i części obowiązkowych, wszakże mają także prawo upoważnić spadkobierców lub ich prawnych zastępców do sporządzenia i przedłożenia takowych, z wyznaczeniem stosownego terminu, jeżeli się sami do tego ofiarują.

XIX. Jeżeli w przypadkach przewidzianych w §. 104, do rewizyi mających być przedłożonemi sądowi rachunków, dotyczących wykazu stanu czynnego i biernego, części prawnej (obowiązkowej) i działu spadkowego, potrzeba się okazała przyzwania ludzi biegłych w rachunkowości; w ówczas należy postępować według przepisów, ogłoszonych reskryptem z dnia 16. Grudnia 1804, odnoszących się do rewizyi rachunków pupilarnych i kuratelskich.

XX. Przepis wskazany w §. 114. co do spadków bezdziedzicznych, zachować winny także sądy wojskowe. Ustaje przeto wystawianie wyroków przepadłości (caducitatis), wszelakoż należy w każdym razie wykaz ostateczny spadku, odcisk edyktu wzywającego spadkobierców wraz z dowodem zamieszczenia takowego, dalsze dwa razy w gazecie wiedeńskiej przesłać w przepisanej drodze służbowej do najwyższego sądu wojskowego, który zarządzi odwiezienie do funduszu inwalidów, lub do funduszu prowentów pogranicznych.

XXI. Do podań i dokumentów, mających być na mocy §. 116. zachowanemi w oryginale u sądu, należy policzyć także i kwity, na zapłacone koszta choroby i pogrzebu, i na zapłacone długi spadkowe, w tym razie, w którym wypłata nastąpiła ze strony audytora z pieniędzy spadkowych.

XXII. Co do nakazanego w §. 118. zachowania ostatniej woli rozporządzeń i dokumentów równej z niemi rangi, należy się stosować i nadal do przepisów, udzielonych sądom wojskowym na mocy rozporządzenia nadwornej Rady wojennej z dnia 1. Września 1829. W. 1157 *). W czasach wojny, wspomniane dopiero oryginały, przesłane być winny do zachowania przez sądy pułkowe i korpusowe do najbliższego depozytu wojennego (*depôt*), przez audytoryaty zaś sztabowe do najbliższego *Judicium delegatum militare*.

XXIII. §. 119. o tyle nie wejdzie w wykonanie u sądów wojskowych, o ile takowe na przyszłość obowiązane zostaną do prowadzenia protokołu dotąd przepisanego co do wszystkich zachodzących wypadków śmierci i do przesłania z końcem każdego roku konsygnacyj spadkowych, wraz z sumarycznym przeglądem zaszłych w ciągu roku wypadków śmierci, do przełożonego wojskowego sądu apelacyjnego.

XXIV. Wspomniane w §. 122. przeniesienie kurateli nastąpić winno bezwarunkowo w tym przypadku, kiedy ojciec kuranda przechodzi pod jurysdykcję cywilną.

*) Zobacz w zbiorze wydanych dla wojskowości ustaw i rozporządzeń, rok 12. str. 120. Nr. 93.

XVII. Die nach §. 95 den Notaren in der Eigenschaft als Gerichts-Commissäre zustehenden Amtshandlungen können in der Militärgränze den Compagnie-Commanden übertragen und unter ihrer Leitung durch die Compagnie-Session in Ausführung gebracht werden.

XVIII. Die Anordnungen der §§. 96 bis 103 sind bei Militärgerichten mit der Abweichung zu beobachten, dass Letztere in der Regel die Erbtheilungs- und Pflichttheilsausweise von Amtswegen zu verfassen haben, jedoch auch befugt sind, die Erben oder ihre gesetzlichen Vertreter, wenn sie zur Ausarbeitung und Vorlegung dieser Ausweise sich erbieten, dazu mit Anberaumung einer angemessenen Frist zu ermächtigen.

XIX. Wenn unter den im §. 104 bezeichneten Voraussetzungen zur Revision der Behufs der Ausweisung des Activ- oder Passivstandes, des Pflichttheiles und der Erbtheilung dem Gerichte vorgelegt werdenden Berechnungen die Zuziehung eines Rechnungsverständigen für nothwendig erachtet werden sollte, ist sich dabei nach den bezüglich der Revision der Puppillar- und Curatels-Rechnungen in dem Circular-Rescripte vom 16. December 1804 für Militärgerichte ergangenen Vorschriften zu benehmen.

XX. Das über die Behandlung erbloser Verlassenschaften im §. 114 Verordnete, ist auch von den Militärgerichten zu beobachten. Es hat daher von der bisher üblichen Ausfertigung der Caducitätsurtheile abzukommen, doch ist stets der Endausweis über die Verlassenschaft und ein Abdruck des Vorladungsedictes der Erben mit der Anzeige der zwei weiteren Einrückungen desselben in die Wiener Zeitung im vorgeschriebenen Dienstwege an den obersten Militärgerichtshof zur Veranlassung der Abfuhr an den Invalidenfond oder Gränz-Proventenfond einzusenden.

XXI. Zu dem nach §. 116 bei Gericht in Original aufzubewahrenden Eingaben und Urkunden sind auch die Quittungen über bezahlte Krankheits- und Beerdigungskosten und über berichtigte Verlassenschaftsschulden dann zu zählen, wenn die Auszahlung durch den Auditor aus den Verlassenschaftsgeldern bewirkt worden ist.

XXII. Bezüglich der im §. 118 angeordneten Aufbewahrung der letzten Willenserklärungen und ihnen gleich zu haltenden Urkunden sind die mit der hofkriegsräthlichen Verordnung vom 1. September 1829, W. 1157), den Militärgerichten ertheilten Weisungen auch ferner zu beobachten. In Kriegszeiten sind die hier erwähnten Originalien von den Regiments- und Corpsgerichten an das nächste Depot, vom Feldstabsauditoriate an das nächste Judicium delegatum militare zur Aufbewahrung zu übersenden.*

XXIII. Der §. 119 hat bei den Militärgerichten in soweit nicht in Anwendung zu kommen, als dieselben fortan verpflichtet bleiben, über alle vorkommenden Todesfälle das bisher vorgeschriebene Verlassenschafts-Protokoll zu führen, und mit Ende eines jeden Jahres die Verlassenschafts-Consignation nebst summarischer Uebersicht über die im Laufe des Jahres behandelten Todesfälle an das vorgesetzte Militär-Appellationsgericht einzusenden.

XXIV. Die im §. 122 erwähnte Uebertragung der Curatel hat unbedingt in dem Falle zu geschehen, wenn der Vater des Curanden in die Civilgerichtsbarkeit übertritt.

*) In der Sammlung der im Fache der Militär-Verwaltung ergangenen Gesetze und Normal-Verordnungen, 12. Jahrgang, Seite 120, Nr. 93.

XXV. Do złożenia przyrzeczenia na obowiązki opiekuńcze lub kuratorskie (§. 125) w Pograniezu wojskowym, należy zbyt odległe od siedziby sądu mieszkających opiekunów lub kuratorów odesłać do komendy kompanii.

XXVI. Co do sposobu w jaki składane być mają rachunki z majątku pieczy poruczonego, co do rozpoznania takowych przez biegłych w rachunkowości, sądy wojskowe winny oprócz przepisów §§^{fami} 136. aż 141. wskazanych, zachować przepisy reskryptu okólnego z dnia 16. Grudnia 1804. §. 10. do 30.

Csorieh m. p.

121.

Ogłoszenie e. k. ministra handlu z dnia 2. Maja 1851.

którem się powszechnie obwieszczaają zgodnie z innemi ministeryami ustanowione postanowienia względem podawania i sposobu przesłania telegraficznych depeesz rządowych.

Art. 1. Do podawania depeesz rządowych, są upoważnieni: szefowie najwyższych urzędów nadwornych, przełożeni ministeryów, władz i urzędów; wszystkie w samodzielnej funkcji służbowej zostające organa tychże; prokuratorowie jenerałni, prokuratorowie sądowi, prezydenci rządowi i obwodowi, naczelnicy dystryktowi, nakonieckomendy stacyj wojskowych i transportów, na marszu znajdujących się.

Art. 2. Przy każdej depeeszy rządowej, musi się wykazać dać, że poparcie publicznego interesu, nagłość przedmiotu i konieczność wymaga do osiągnięcia celu, użycia tego środka komunikacyjnego.

Art. 3. Podawca depeesz rządowych, ma na sobie odpowiedzialność za treść i urzędowy charakter udzielenia.

Art. 4. Wszystkie depeesze rządowe, jak najkrócej i jak najwięcej muszą być ułożone, i ani jednego słowa nie mają zawierać, któreby nie było koniecznie potrzebem do zupełnego zrozumienia.

Tegoż samego przestrzegać należy, układając adresę. Tytulatury nie mają miejsca.

Art. 5. Depesze rządowe, obejmujące więcej nad sto słów, mają przez kresy w tekście tak być podzielone, iżby żadna część nie obejmowała więcej nad słów 100.

W razie kollizyi w przesłaniu takowych depeesz z innemi depeeszami rządowemi, telegrafowanie przerwaniem zostanie, a dalszy ciąg lub koniec nastąpi dopiero po oddaniu depeeszy kollidującej lub odpowiedniej części jej. W takich razach winien podawca dla porozumienia się z stacyą odbiorczą, uwagę uczynić, czy i jakim sposobem pierwsza część depeeszy sama przez się natychmiast ma być wyeksperywowaną i przesłaną, lub czy to się dzieje dopiero z całą depeeszą.

Art. 6. Nadzwyczajnie wielka nagłość depeeszy rządowej, będzie na niej samej wskazaną wyrazami „nader nagłace“ dla zwrócenia uwagi urzędu telegrafowego.

Tego rodzaju depeesza rządowa, do której z resztą dołożyć się winno podpis podawcy, przerywa każdą inną depeeszę.

Art. 7. Tylko w nader nagłych przypadkach, używa się telegrafów na stacyach trybowych. W razie, że depeesza nie miałaby na sobie charakteru, w §. 2. oznaczone-

XXV. Zur Angelobung der vormundschaftlichen oder curatorischen Pflichten (§. 125) sind in der Militärgränze die vom Gericht so te zu entfernt wohnenden Vornünder oder Curatoren an das Compagnie-Commando zu weisen.

XXVI. Hinsichtlich der Art und Weise der Rechnungslegung über das Vermögen eines Pflegebefohlenen, der Prüfung derselben durch einen Rechnungsverständigen, sind von den Militärgerichten nebst den Vorschriften der §§. 136 bis 141 auch jene des Circular-Rescriptes vom 16. December 1804, §§. 10 bis 30 zu beobachten.

Csorich m. p.

121.

Erlass des Handelsministeriums vom 2. Mai 1851,

womit die im Einverständnisse mit den übrigen Ministerien festgesetzten Bestimmungen bezüglich der Abgabe und Beförderungsweise telegraphischer Staatsdepeschen allgemein kundgemacht werden.

Art. 1. Zur Abgabe der Staatsdepeschen sind ermächtigt: die Chefs der obersten Hofämter, die Vorstände der Ministerien, der Behörden und Aemter; alle in selbständiger Dienstesfunction begriffenen Organe dieser Stellen, Generalprocuratoren, Staatsanwälte, Regierungs- und Kreispräsidenten, Districts-Obergespärre, endlich Militär-Stations-Commanden und Commandanten der auf dem Marsche befindlichen Truppenkörper und Transporte.

Art. 2. Bei jeder Staatsdepesche muss die Förderung des öffentlichen Interesses, die Dringlichkeit des Gegenstandes, und die Nothwendigkeit der Benützung dieses Communicallionsmittels zur Erreichung des Zweckes nachweisbar seyn.

Art. 3. Es haftet der Aufgeber von Staatsdepeschen für den Inhalt und den ämtlichen Charakter der Mittheilung.

Art. 4. Alle Staatsdepeschen sollen möglichst kurz und bündig abgefasst seyn, und kein Wort enthalten, das nicht zum völligen Verständnisse nothwendig ist.

Dieselbe Rücksicht findet bei Aufassung der Adresse Statt. Titulaturen sollen hinweg bleiben.

Art. 5. Staatsdepeschen, welche mehr als 100 Worte enthalten, sind durch Striche im Texte so abzuthetlen, dass kein Theil mehr als 100 Worte enthält.

Im Falle die Beförderung solcher Depeschen mit der anderer Staatsdepeschen collidirt, wird die Abtelegraphirung unterbrochen, und es folgt die Fortsetzung oder der Schluss erst nach Abgabe der collidirenden Depesche oder ihres entsprechenden Theiles. Für solche Fälle ist zur Verständigung der Empfangsstation vom Aufgeber die Bemerkung beizufügen, ob und wie der erste Theil der Depesche für sich sogleich expedirt und befördert werden soll, oder erst die vollständige Depesche.

Art. 6. Ungewöhnliche höchste Dringlichkeit einer Staatsdepesche ist auf diese selbst zur Darnachachtung des Telegraphenamtes mit „höchst drügend“ zu bezeichnen.

Eine Staatsdepesche mit dieser Bezeichnung, welcher übrigens die Unterschrift des Aufgebers beigeetzt seyn muss, unterbricht jede andere Depesche.

Art. 7. Nur in Fällen von höchster Dringlichkeit ist sich der Telegraphen der Betriebsstationen zu bedienen. In Falle die Depesche nicht den im §. 2 bezeichneten Charakter tragen

go, ciąży na podawcy, oprócz dotyczącej odpowiedzialności specjalnej, także jeszcze wynagrodzenie należytości, taryfą oznaczonych.

Art. 8. Jeżeli podczas przetelegrafowania depeszy przerwa zachodzi, tedy stacya, która dalej depeszy telegrafować nie może, o tem podawcę depeszy telegraficznie zawiadomić, zresztą zaś wedle postanowień niemiecko-austryackiego związku telegrafowego postąpić winna. Jeżeliby dalsze przesłanie za pomocą sztafety zarządzenem być miało, należy to podawcy udzielić od tej stacyi, od której dalsze przesłanie uskuteczniomem być nie może.

Art. 9. Jeżeliby podane były depesze przez krajowe władze w interesie państw innych, należy co do wynagrodzenia wzajemność zachować, a przeto każdą taką depeszę oznaczyć wyrazami: „na rachunek rządu“

Art. 10. Między 2-gą a 3-cią godziną po południu, powinny urzędowe udzielenia, oznaczenia kursu dotyczące, pierwszeństwo mieć przed depeszami urzędowemi, jeżeli nie ukazują się te ostatnie za nadto ważne i nader naglące.

Bruck m. p.

122.

Rozrządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 12. Maja 1851,
względem czasu, od którego w życie wchodzi ustawa notaryalna w kraju koronnym
Karyntyi.

Ponieważ pierwsze zamianowanie notaryuszów dla kraju koronnego Karyntyi, na dniu dzisiejszym nastąpiło, przeto stosownie do artykułu 1-go Najwyższego patentu z dnia 29. Września 1850. Nr. 366. dz. pr. p. i rz., na mocy niniejszego rozporządzenia, poczyną się z dniem 1. Lipca 1851. w namienionym kraju koronnym działalność obwieszczoną pod dniem 2. Paździer. 1850. ustawy notaryalnej we wszystkich tych postanowieniach, względem których w onym Najwyższym patencie co innego wyraźnie nie zastrzeżono.

Krauss m. p.

123.

Rozrządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 12. Maja 1851,
względem czasu, od którego począwszy w życie wchodzi ustawa notaryalna w kraju
koronnym **Krainy.**

Ponieważ pierwsze zamianowanie notaryuszów dla kraju koronnego Krainy, na dniu dzisiejszym nastąpiło, przeto stosownie do art. 1-go Najwyższego patentu z dnia 29. Września 1850. Nr. 366. dz. pr. p. i rz., na mocy niniejszego rozporządzenia poczyną się z dniem 1. Lipca 1851. w namienionym kraju koronnym działalność obwieszczoną pod dniem 2. Paździer. 1850. ustawy notaryalnej we wszystkich tych postanowieniach, względem których w onym Najwyższym patencie co innego wyraźnie nie zastrzeżono.

Krauss m. p.

sollte, haftet der Aufgeber ausser der diessfälligen speciellen Verantwortlichkeit noch überdiess mit dem Ersatze der tarifmässigen Gebühr.

Art. 8. Tritt Unterbrechung während des Abtelegraphirens einer Depesche ein, so hat die Station, welche die Depesche telegraphisch nicht weiter befördern kann, dieses dem Aufgeber der Depesche telegraphisch zurückzumelden, im übrigen aber nach den Bestimmungen des deutsch-österreichischen Telegraphenvereines vorzugehen. Sollte die Weiterbeförderung mittelst Estafette zu veranlassen seyn, so ist dieses der Station, von welcher ab die Weiterbeförderung unthunlich ist, vom Aufgeber telegraphisch mitzuthellen.

Art. 9. Sollten Depeschen im Interesse anderer Staaten, von inländischen Behörden aufgegeben werden, so ist in Bezug auf Vergütung Reciprocität zu beobachten, und deshalb jede solche Depesche mit den Worten „für Rechnung der . . . schen Regierung“ zu bezeichnen.

Art. 10. In der Stunde von 2 bis 3 Uhr Nachmittags sollen die ämtlichen Mittheilungen über Coursnotirungen den Rang vor den Staatsdepeschen haben, wenn letztere nicht nachweislich hochwichtig und äusserst dringend sind.

Bruck m. p.

122.

Erlass des Justizministeriums vom 12. Mai 1851,

wodurch festgesetzt wird, dass die Wirksamkeit der Notariats-Ordnung im Kronlande Kärnthen am 1. Juli 1851 zu beginnen habe.

Da die erste Ernennung der Notare für das Kronland Kärnthen am heutigen Tage erfolgt ist, so wird in Gemässheit des Art. 1 des Allerhöchsten Patentes vom 29. September 1850, Nr. 366 Reichsgesetzblatt, der Beginn der Wirksamkeit der am 2. October 1850 kundgemachten Notariats-Ordnung in allen Bestimmungen, rücksichtlich welcher in dem Allerhöchsten Patente nicht ausdrücklich etwas anderes festgesetzt ist, in dem genannten Kronlande auf den 1. Juli 1851 bestimmt.

Krauss m. p.

123.

Erlass des Justizministeriums vom 12. Mai 1851,

wodurch festgesetzt wird, dass die Wirksamkeit der Notariats-Ordnung im Kronlande Krain am 1. Juli 1851 zu beginnen habe.

Da die erste Ernennung der Notare für das Kronland Krain am heutigen Tage erfolgt ist, so wird in Gemässheit des Art. 1 des Allerhöchsten Patentes vom 29. September 1850, Nr. 366 Reichsgesetzblatt, der Beginn der Wirksamkeit der am 2. October 1850 kundgemachten Notariats-Ordnung in allen Bestimmungen, rücksichtlich welcher in dem Allerhöchsten Patente nicht ausdrücklich etwas anderes festgesetzt ist, in dem genannten Kronlande auf den 1. Juli 1851 bestimmt.

Krauss m. p.

